

ereszkedik az ismertség hálója, könnyedén siklik a (bogok) szemek között/előtt: a közeg olyan ná teszi — s már így, visszanyerve (visszavesztve?) eltűnt, elváltozott mivoltát, követi a lehulló alkonyiszemcséket ezen a ménytengeri (tudatmélyi) vidéken, mederfenéken. Áramlások, lebegések érintik meg: ismerős mind, akár az elvillanó kerítések formarendje. Viszi, sodorja a megszokott áramlás — egyre közelebb valamilyen origóhoz, melytől képtelen elvonatkoztatni énjét. Távozásainak értelmét igyekszik felfedezni visszatéréseiben (innen-létét és onnan-valóságát); összekötné az elszórt pontokat, mint egy geodéta (tér-képész), ha hinne be/méréseinek jelentőségében. Meghatározottságaival bibelődik: na, igen, kell valaminek lenni, ami csak ebből a zúgból származhatott, a savanyú talajból, emberekből, ölelkezésekből. Mégis, ha erre gondol, megborzong, lázad, tiltakozik, másságával tüntet: legszívesebben levakarná magáról a rátestálódott (anya) jegyeket, az öröklés összepanacsolt lötytyét lecsapolná, mint egy ingoványt. Közeledik (taszítás és vonzás erőterében) ahhoz az állomáshoz (álom-máshoz), amelynek lekötölezettje, világra szólítottja. A kényszerek prése alatt itt alak(talan)ult — tagadhatatlan. Beletaposhatna a (mű-émlék) törmelék-kupacba, de tudja: magábatiporna. Így hát kelleetlen készül a fanyar találkozásra, azonossága kínos ünnepélyére: amikor a kapuhoz ér, elsődaldozós fényképe (fotó Szeles) — kilépve a szüette keretből — üdvözlő üdvözült mosollyal.

*elbitangolt bárány ballag
az éjjeli műszakos vágóhíd felé.
(önként is lehet odaveszni,
ha nagyon muszáj.)
hogy merre menjen, tudja réges-régen,
ez bizsereg minden ösztönében —
ismeri az ösvényt,
amerre eltűnt a nyáj.*

MEZEY KATALIN

Üdvözetek

I.

WEÖRES SÁNDORNAK ÜNNEP UTÁN

*Ebben a világűri léghuzamban
párhuzamosan lobogó életfonalak.*

* * *

*Elérhetetlen messze-érintésnyi közel,
egyazon pillanatban, egy időcseppbe fogva.*

De föloldatlanul.

II.

BESZÉLGETÉS

CSORBA GYŐZŐNEK

*Éjjél után fejem a kerti asztalon,
a magas csillagzatú éjszakában.
Szinte természetes lenne most,
ha idejönne hozzám valaki,
a sárga holdderengésből kibontakozva.
Leülne asztalomhoz,
hosszú, hímzett ruhában,
ahogy gyerekkoromban,
beszélgetni velem.
De nem a hajdani hideglelés, elszánt fogadkozás,
csupán a mérhetetlen
sértődött hiúság zokogna már belőlem.
(Csaknem betelt a sors, amit kerestem).
Nem volna érdemes figyelnie,
hisz tudja jól, sőt, sokkal többet is.
Barna kezem az asztalon kinyújtva
az enyészet felé,
míg keskeny lábujja a mindörökké
legenda végtelenjén.*

Azonosítás

*Én vagyok Mezey Katalin.
A fényképeim is engem mutatnak.
Én tetőtől — talpig én vagyok.
Ameddig lenni hagynak.*

Fohász, betegen

*Ne adj, Uram, zavart,
dús elmebajt!
Hiúságainkból
ne te húzzad a sápot!*

*Lábunkba
türelmetlenséget ne adj,
kezünkbe
ne adj iszákot!*